

TEKST 16: Abu Yusuf: 'Umars retningslinjer for udbytning og beskatning af ikke-muslimer og erobret land

Efter de mange erobringer krævede nogle muslimer, at det erobrede land og dets befolkning skulle fordeles blandt de muslimske erobrere. Dette afviste 'Umar angiveligt som uklogt. Ifølge den retslærde, Abu Yusuf (d.798), svarede 'Umar b. al-Khattab, der var kalif 634-644, de muslimer, der krævede en fordeling af erobret land i Irak, Syrien og Palæstina imellem sig, således:

10 [‘Umar:] ”Men jeg mente, at vi ikke havde mere at erobre efter Kesra [Persien], hvis rigdom, land og folk Allah har givet os. Jeg har fordelt de personlige ejendele¹ blandt dem, der besejrede dem, efter at have fratrukket 1/5, som under mit tilsyn blev brugt til det formål, der var hensigten.² Jeg fandt det nødvendigt at lægge beslag på landet og dets indbyggere og afgiften fra sidstnævnte – landskatten [*kharaj*] [pålagt] på baggrund af deres jord og kopskatten [*jizya*] som en personlig skat pålagt hvert hoved, idet denne kopskat udgør bytte [*fay*] til fordel for muslimerne, der har kæmpet dér og deres børn og deres arvinger.

15 Tror du, at disse grænser kunne opretholdes uden krigere til at forsvare dem? Tror du ikke, at disse store lande, Syrien [-Palæstina], Mesopotamien, Kufa, Basra [Irak], Misr [Ægypten] må dækkes med tropper, der skal betales godt? Hvorfra kan man få deres løn, hvis landet såvel som dets indbyggere er fordelt [mellem muslimerne]?” [...]

20 [Abu Yusufs kommentar:] Så snart Allah havde vist ham [‘Umar] de afgørende passager i Hans Hellige Bog [Koranen] om dette emne, udgjorde ‘Umars beslutning imod fordelingen af de erobrede områder mellem erobrerne for ham og hans arbejde et tegn på guddommelig beskyttelse og en velsignelse for alle muslimer. Hans beslutning om opkrævning af *kharaj*, således at indtægterne kunne deles blandt muslimerne, var til gavn for hele fællesskabet [*umma*], for var dette ikke blevet sikret til at betale krigernes løn og mad, ville grænseprovinserne aldrig være blevet befolket [koloniseret], tropperne ville være blevet frataget de nødvendige midler til at fortsætte den hellige krig [jihad], og man ville have frygtet, at de vantro ville vende tilbage til deres tidligere besiddelser, da disse ikke ville have været beskyttet af soldater og lejesoldater. Allah ved bedst, hvor det gode er!

30 J. M. Rosenløv: *Kalifatet – Dets ekspansion og det muslimske herredømme i Palæstina og Syrien* (2014)

Ya'qub Abu Yusuf – *Kitab al-Kharadj (Le Livre de l'Impôt)*. Trans. E. Fagnan, Paris (1921), s. 40-41, 43. Her efter B. Yeor (1985): *The Ddhimmi. Jews and Christians under Islam*. Cranbury 1985, s.165

¹ Dvs. bytte taget fra de undertvungne folk

² Ifølge Koranens sura 8 vers 41 har Gud angivet retningslinjerne for fordeling af krigsbytte blandt muslimerne, således at en femtedel tilhører Gud, Muhammed (senere kaliffen) og socialt udsatte, mens resten kan fordeles blandt krigerne.